

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εκδοτέον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαλ. ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε ἀπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπερ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδελφ. 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18. Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 16

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

Ἐνόμισα περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Γκάς ἦτο δυσηρεστήμενος, διότι δὲν ἐμῆθη δι' ἐπισκέψεως παρὰ τοῦ πλοιοῦργου Λάν Γκὺ, καὶ ὅτι, ἐν τῇ ματαιοδόξῃ του ὁ πρῶτον δεκανεὺς ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, κρίνων ἀνάρμοστον νὰ κάμῃ τὴν ἀρχὴν αὐτὸς, ὁ διοικητὴς τῆς Τρίστην Δακῶνας! Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἤλλαξε θέμα ομιλίας καὶ μοι εἶπε:

— Φρονεῖτε, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι εἶνε ἀκριβὴ ὅλα ὅσα ἀναφέρει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑδγάρ Πῆς;

— Ἐγὼ πολλὰς ἀμφιβολίας, πλοίαρχε, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκρίβειαν μερικῶν παραδόξων φαινομένων, τὰ ὅποια λέγει, ὅτι παρετήρησεν εἰς τὰ πελάγη, τὰ πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του, βλέπετε ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ πλανᾷται προφανῶς, λέγων μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν βράχων τοῦ Κλόκ-Κλόκ.

— Ἄ, ὄχι, δὲν το λέγει μὲ βεβαιότητα, κύριε Ζώρλιγκ! ἀπήνησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ. Ἀπλῶς λέγει μόνον ὅτι, μόλις ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅλη ἡ περίξ ἐξοχή, τὸ μυστήριον τοῦ τεγνητοῦ ἐκείνου σεισμοῦ τοῖς ἀπεκαλύφθη. Ἀφ' οὗ εἶδον, ὅτι ὅλη ἡ πλευρὰ τοῦ βράχου εἶχε καταρρεύσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, δὲν ἠδύνατο πλέον

νάμφιβάλουν περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν εἰκοσιεννέα συντρόφων του. Ἐκ τούτου ὁ Πύμ συνεπέρανε, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς ἦσαν οἱ μόνοι λευκοί, οἱ ἀπομειναντες εἰς τὴν νῆσον τῶν μαύρων. Αὐτὸ μόνον λέγει... τίποτε ἄλλο! Συμπέρασμα ἀρκετὰ βέβαιον, ἀλλὰ πάντοτε ἀπλοῦν συμπέρασμα ὄχι βεβαιότης.

— Ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε.

— Τώρα ὁμως, χάρις εἰς τὸ σημεῖωματάριον τοῦ Πάττερσων, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του διέφυγον τὸν φορικώδη ἐκείνον θάνατον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πλοίαρχε. Ἀλλὰ περὶ τῆς τύχης τῶν διασωθέντων, ἀν συνελήφθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Τσάλαλ ἢ ἀν κατώρθωσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι, περὶ τούτου αἱ σημειώσεις τοῦ Πάττερσων δὲν μας λέγουν τίποτε, οὔτε περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὐτὸς ἐχωρίσθη καὶ παρεσύρθη μακρὰν τῶν.

— Αὐτὰ... θὰ τα μάθωμεν, κύριε Ζώρλιγκ. Ναι, θὰ τα μάθωμεν... Τὸ οὐσιώδες εἶνε τοῦτο· ὅτι ἐμῶς βέβαιον ἦδη, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν ναυτῶν τῆς Ἰάνιας ὑπῆρχον ζῶντες, πρὸ τεσσάρων σχεδὸν μηνῶν, εἰς κάποιον μέρος τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη!

— Πλοίαρχε, εἶπα τότε, θέλετε νὰ σας συνοδεύσω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ταξείδιον, τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ Ἀλβρανοὺς μὲχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ;

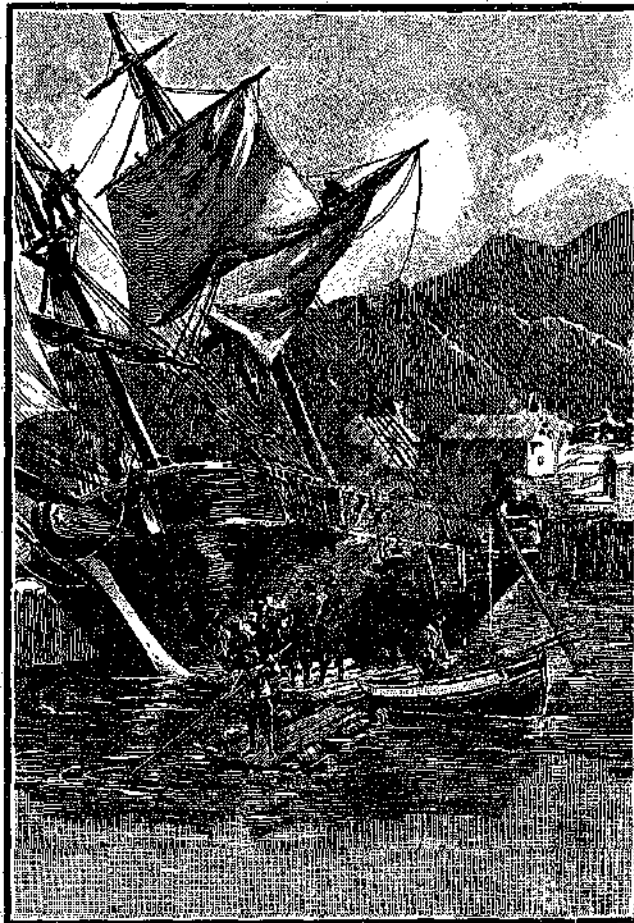
Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ μὲ ἠτένισε διὰ βλέμματος διαπεραστικοῦ καὶ βέβου. Δὲν ἐράνη ἐκπλαγεῖς ἐκ τῆς προτάσεως τὴν ὅποιαν τῷ ἔκαμνα καὶ τὴν ὅποιαν ἴσως ἐπερίμενε... καὶ δὲν ἐπρόφραρε παρὰ μόνον τὴν λέξιν ταύτην:

«Εὐχαρίστως.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ
ΤΟΥ ΑΛΒΡΑΝΟΥ

Σχηματίσατε ἐν τετράπλευρον ὀρθογώνιον, μήκους ἐξήκοντα πέντε λευγῶν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμίας, καὶ πλάτους τεσσαράκοντα ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, ἐγκλείσατε ἐντὸς αὐτοῦ δύο μεγάλας νήσους καὶ ἑκατοντάδα νησίδων, μεταξύ 60^ο 10' — 64^ο 36' δυτικῶν μῆκους, καὶ 51^ο — 52^ο 45' νοτίου πλάτους, — καὶ θὰ ἔχετε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλουίνων Νήσων, τὸ γεωγραφικῶς

Ἔργασια ἀπαραίτητος προκειμένου περὶ ταξιδίου μακροῦ ἐνὰ τὰς πολιτικῆς θαλάσσης. (Σελ. 122, στήλ. α')

γνωστών υπό τὸ ὄνομα Φ α λ κ λ α ν δ η , κείμενον δὲ περὶ τὰ τετρακάσια μίλια μακρὰν τοῦ Μαγγελανείου Πορθμοῦ.

Τῷ 1592 τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Τζῶν Δάβις, τῷ 1593 τὸ ἐπεσκέφθη ὁ πειρατὴς Χάουκινς, καὶ τῷ 1689 τὸ ἐβάπτισεν ὁ Στρόγκ, — ὅλοι ἄγγλοι. Μετὰ ἕνα περὶ τοῦ αἰῶνα ἡ Φαλλκλάνδη ἀπωκλήθη ὑπὸ Γόλλων, κατόπι περιήλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγλῶν. Ὡστε, καθ' ἡμέραν — 16 Ὀκτωβρίου, — ὁ Ἀ λ θ ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλοι εἰς τὸ Πόρτ-Ἐγμοντ, τὴν πρωτεύουσάν, τὸ Ἀρχιπελάγος ἦτο κτήσις ἄγγλικὴ πρὸ ἐξ ἡδῆ ἐτῶν.

Αἱ δύο μεγάλαι νῆσοι, ἀναλόγως τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν πρὸς ἀλλήλας, ὀνομάζονται ἢ μὲν Ἀνοτολικὴ Φαλλκλάνδη ἢ δὲ Δυτικὴ Φαλλκλάνδη. Εἰς τὴ βόρεια τῆς δευτέρας ἀνιίγεται τὸ Πόρτ-Ἐγμοντ.

Ὅταν ὁ Ἀ λ θ ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλησεν ἐντὸς τοῦ λιμένος τούτου, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἔδωσε διωδελάρον ἀδείαν εἰς ὅλον τὸ πλοῖον. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἤρχισεν ἡ ἐργασία δι' ἐπιμελεῖς καὶ λεπτομερεστάτης ἐπιθεωρήσεως τοῦ σκάφους καὶ τῆς ἐξαρτήσεως, — ἐργασία ἀπαραίτητος προκειμένου περὶ ταξιδίου μακροῦ ἀνὰ τὰς πολικὰς θαλάσσας.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἀπεβίβασθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διὰ νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀρχιπελάγους — διοικητοῦ, διοριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀνάσεως, — ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ταχέως καὶ ἐπαρκούς τροφοδοτήσεως τοῦ Ἀ λ θ ρ α ν ο υ . Ὁ πλοίαρχος μὲ δὲν ἐνδεῖ νὰ φεισθῆ δαπάνης, διότι μὴ ἀκαιρὸς οἰκονομία ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀποτυχίαν τῆς δυσκόλου ἐκείνης ἐπιχειρήσεως. Ἄλλως τε κ' ἐγὼ ἤμην πρόθυμος νὰ τον βοηθῶ χρηματικῶς — καὶ τοῦ το εἶπα. Εἶχα ἐνθουσιασθῆ τόσο, ὥστε ἤθελα νὰναλάσω καὶ μέρος τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας θάπηται τὸ μέγα ἐκείνο τόλμημα. Ὅπως εἰς τῶν ἡρώων τοῦ Ἐδγάρ Πέε, ἐνόμιζα κ' ἐγὼ δὲ «ἐν τῆσειδον ἀνὰ τὰς πολικὰς θαλάσσας ἀρμόζει εἰς πάντα ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὅποιον ἡ τελεία ἀπομόνωσις, ὁ ἀπόλυτος ἀποκλεισμός, ἡ δυσκολία τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου, ἀκαπέτελουν τὸ θελγνέρον τῶν θελγνέτων!» Ἴδου ποῦ εἶχα κατιντήσῃ, ἀναγινώσκων τὰ φαντασιώδη ἔργα τοῦ Πέε! . . . Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ ἐπιόκειτο νὰ δοθῆ βοήθεια εἰς δυσσυχεῖς ἐγκαταλειμμένους καὶ ἐπιθύμουν, ἐξ αἰσθήματος φιλανθρωπίας, νὰ συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξήλθεν, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ ἔμεινε, κατὰ τὴν συνή-

θειάν του, εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐνῶ οἱ ἄνδρες τοῦ πλοῖου ἀνεπαύοντο, ἐκεῖνος εἰργάσθη, ἐπιθεωρῶν τὸ κύτος μέχρῃς ἑσπέρας. Κ' ἐγὼ ἐπίσης τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἐξήλθα ἀπὸ τὸ πλοῖον. Εἰς τὴν Φαλλκλάνδην ἐπρόκειτο νὰ μείνωμεν ἀρκετὰς ἡμέρας, ἐπομένως εἶχα καιρὸν ὅσον ἤθελα, διὰ νὰ ἐξερευνησῶ τὰ περὶχωρα τοῦ Πόρτ-Ἐγμοντ, καὶ νὰ μελετήσω τὴν νῆσον ὀρυκτολογικῶς καὶ γεωλογικῶς. Τῆς λαμπρᾶς ταύτης εὐκαιρίας ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῆ ὁ φλόκρος Οὐρλιγκερλῆς καὶ νὰ συνάψῃ μετ' ἐμοῦ ἐκτετατομένην ὁμιλίαν.

— Τὰ θερμώτατά μου συγχαρητήρια, κύριε Ζώρλιγκ! ἤρχισε.

— Καὶ διατὶ πρῶγμα, ναύκληρε;

— Δι' αὐτὸ που ἔμαθα, ὅτι δηλαδὴ σκοπεύετε νὰ μας ἀκολουθήσετε εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ κόσμου!

— Ὅχι δὲ καὶ τόσῳ μακρῷ! Μοῦ φαίνεται δὲν πρόκειται νὰ προχωρήσωμεν περισσότερο ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸν τέταρτον παράλληλον.

— Ἔ, καὶ αὐτὸ δὲν σας τρομάζει;

— Καθόλου!

— Οὔτε ἐμένα, πιστεύσατέ το, κύριε Ζώρλιγκ! . . . Ἔ, εἶδατε τώρα τί καλὸς ἄνθρωπός που εἶνε ὁ πλοίαρχός μας, καὶ ὅς μὴ μιλᾷ καὶ πολὺ . . . Φθάνει νὰ ἐξεύρῃ κανεὶς νὰ τον μεταχειρίζεται! . . . Πρῶτα δὲν ἤθελε νὰ σας πάρῃ οὔτε εἰς τὴν Τρίστην Δακούαν, καὶ νὰ, τώρα σὰς πέρνει ὡς τὸν νότιον πόλον!

— Σὰς εἶπα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πλοῦ, ναύκληρε! Πρόκειται νὰ φθάσωμεν μόνον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλεία μας!

— Ἄ, ναί, ἔχετε δίκιο, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλεία μας! ἐπανέλαθεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε ἔς ἐκείνο ποῦ σὰς ἐρώησα. Εἶδατε τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχός μας; Εἶδατε τώρα πόσον σὰς καλομεταχειρίζεται;

— Δι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονῶ πολὺ, ναύκληρε — καθὼς καὶ σὰς, ἔσπευσα νὰ προσθέσω, διότι εἰς τὴν ἐπιρροὴν σας βέβαια ὀφείλω τὸ ταξιδεῖν τὸ ὅποιον ἔκαμα. . .

— Καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὅποιον θὰ κάμετε. . .

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ναύκληρε!

Διόλου δύσκολον νὰ ἐνόησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐρλιγκερλῆς τὴν εἰρωνεῖαν, τὴν ὁποίαν ἐνεῖχεν ἡ ἀπάντησίς μου. Ὁπωσδήποτε δὲν εἶδε τίποτε, καὶ ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους παιζῶν ἀπάντη μου πρὸς σῶπον προστάτου. Τὸν ἄφησα λοιπὸν μετὰ τὴν ἰδέαν του, καὶ παρέτεινα τὴν συνομιλίαν, τὴν ὅχι ἀνωφελεῖ δι' ἐμέ, διότι ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν Φαλλκλάνδην, καθὼς καὶ ὅλας τὰς νῆσους τοῦ νότιου Ἀτλαντικοῦ, τὰς ὁποίας τὸσάκις εἶχεν ἐπισκεφθῆ. Οὐτῶ,

χάρῃς εἰς τὰς παντοειδεῖς του πληροφορίας, εὐρέθην ἀρκοῦντως προπερὶ σκευασμένους τὴν ἐπομένην, ὅταν ἡ λέμβος τοῦ Ἀ λ θ ρ α ν ο υ μὲ ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ξηρᾶν.

Ἄν ἐπὶ δύο μῆνας ἐταξείδευα μετὰ κλειστὸς ὀφθαλμούς χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῦ πηγαίνω, καὶ τοὺς ἦνοιγα αἰφνης ἐκεῖ, δὲν θὰ ἤξευρα ἂν εὐρισκίμην εἰς τὴν Φαλλκλάνδην ἢ εἰς τὴν Νορβηγίαν. Τῷ ὄντι, ἡ ὄψις τῶν ἀκτῶν ἐκείνων τῶν διατεταμένων ὑπὸ ὄρυων βαθύων τῶν ἀποκρῆμων ὁρέων μετὰ τὰς καθέτους τῶν πλευρᾶς, τῶν τερῶν βράχων τῶν κατεργασμένων μέχρι τῆς παραλίας, καὶ Νορβηγὸν ἀκμὴν θὰ ἠδύνατο νὰπατήσῃ! Ἀκμὴ καὶ τὸ κλίμα εἶνε τὸ ἴδιον ἢ βροχαὶ ἐπίσης ἀφθονοί, ἢ ὀμίχλη ἐπίσης πυκνὴ κατὰ τὴν ἀνοίξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, οἱ ἀνεμοὶ ἐπίσης ὀρηκτικῶς, ὥστε νὰ ἐκχιζόνουν καὶ τὰ λαχανικά. Ἀλλὰ θὰ ἤρουν ὀλίγοι περίπατοι διὰ νὰ μὲ πείσουν, ὅτι μ' ἐχόριζεν ἀκόμη ὁ Ἰσημερινὸς ἀπὸ τὰς βορείους χώρας τῆς Εὐρώπης! Εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Πόρτ-Ἐγμοντ, τὰ ὅποια ἐξερεύνησα τὰς πρώτας ἡμέρας, οὔτε ἕγνος συνήνησε ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἐλατῶν, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὰ νορβηγικὰ ὄρη, ἀλλὰ μόνον καχεκτικά τινα δενδρόλια, μικροὺς θάμνους, βρύα καὶ λειχήνας. Ποῦ τὰ πυκνὰ δάση τῆς Νορβηγίας, τὰ ποιητικὰ ἐνδιατήματα τῶν νυμφῶν τῆς βορείου μυθολογίας, τῶν Ἐρσὴ καὶ τῶν Βαλκυριῶν!

Εἰς τοὺς ὄρυους τοῦ ἀρχιπελάγους, — ὅπου αἱ φάλαιναί ἦσαν ἤδη σπάνιαι, — ἠφθόνουν ἄλλα εἶδη θαλασσίων μαστοφῶν γιγαντιαίων, φῶκαι, θαλάσσιοι ἐλέφαντες, θαλάσσιοι λύκοι καὶ λέοντες, ὅλα τεράστια. Εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῆ τις πόσον δυνατὰ φωνάζουν τὰ ἀμφίβια ταῦτα — προπάντων τὰ θήλια καὶ τὰ νεογνά. Νομίζει τις ὅτι ὀλόκληροι ἀγέλαι βοῶν μυκῶνται ὡς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας. Πρὸς τὰ θορυβώδη ταῦτα μαστοφῶρα, συναγωνίζονται ἐκ τῶν πυλυειδῶν, ἀπειραριθμῶν πτηνῶν τοῦ ἀρχιπελάγους, οἱ λυπαρόχηνες, ἀφθονώτατοι καὶ ἐδῶ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἠχηρὰ ὀγκανίσματα διεσταυροῦντο πανταχόθεν καὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα, ἠρώησα ἕνα γηραιὸν ναυτικὸν τοῦ Πόρτ-Ἐγμοντ:

— Μήπως ὑπάρχουν ὄνοι εἰς τὰ περὶχωρα;

— Ὅχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη αὐτὰ ποῦ ἀκούετε δὲν εἶνε ὄνοι . . . εἶνε λυπαρόχηνες!

— Μπᾶ!

Καὶ ὁμοῦ, ἀκούοντες τὰ ἤλιθια αὐτὰ πτηνὰ νὰ φωνάζουν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὄνοι ἠδύνατο ν' ἀπατηθῶσι.

[Ἔπειτα συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ (Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 118).

Ὁμολογῶ, ὅτι εἰς τὴν ἰδικὴν μας γλῶσσαν, (τὴν ν ε α ν ἑλληνικὴν δηλαδὴ) δὲν εὐρίσκει κανεὶς τόσα πολλὰ καὶ ἔξοχα βιβλία, τόσα ποιήματα, τόσα μυθιστορήματα, τόσα ἀριστουργήματα φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔργα, ὅπως εἰς τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν κτλ. Ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἀρὰ γε πταίει εἰς τοῦτο ἢ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διότι δὲν τὴν καλλιεργοῦμεν; Ἡ γλῶσσα εἶνε ὅπως τὸ μάρμαρον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γλύπτου μετὰ τὸ αὐτὸ μάρμαρον εἰς μέτριος τεχνίτης παράγει μέτριον ἄγαλμα, εἰς Φειδίας ὁμοῦ ἐν ἀριστοῦργημα. Τί πταίει ἡ γλῶσσά μας, ἂν δὲν παρήχθησαν ἀκόμη καὶ ἐδῶ πολὺ μεγάλοι συγγραφεῖς; Πταίοντες ἴσως μᾶλλον ἢ ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν ὑποστηρίζομεν ὅσον πρέπει τοὺς συγγραφεῖς μας, ἀπορροφώμενοι ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ ἀγγλικὰ βιβλία.

Πολλοὶ λέγουσιν ἀκόμη: «Πῶς νὰ ἀναπτυχθῆ ἡ νέα ἑλληνικὴ, πῶς νὰ γραφοῦν ἔργα ἀξία λόγου εἰς αὐτήν, ἀπὸ τῶν περὶωρισμένων ἀριθμῶν ἀνθρώπων τὴν ὀμιλεῖ;» Δὲν τὸ παραδέχομαι αὐτῇ τὴν νέαν ἑλληνικὴν ὀμιλοῦν σήμερον (ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἐνοουῶν) 5—6 ἑκατομύρια ἀνθρώπων. Πλεῖστα εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι ὀμιλοῦνται ἀπὸ πολλοὺ ὀλιγωτέρους, καὶ ὁμοῦ ἔχουν ἀνεπτυγμένην, λαμπρὰν φιλολογίαν (ἢ Δανικὴ π. χ. ὀμιλεῖται μόνον ὑπὸ 2½ ἑκατομυρίων ἀνθρώπων, καὶ ὁμοῦ ἡ δανικὴ φιλολογία ἔχει ἕνα Ἄνδερσεν! (Ἐμμεθεὶς ἡμεῖς ἄρκετοί, ἀρκετώτατοι, διὰ νὰ ἀναπτυχθῆ φιλολογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ γλῶσσά μας τὸ κακὸν εἶνε ἄλλο: ὅτι δὲ ν. δ. ι. α. β. α. ζ. ο. μ. ε. ν. ὅσον ἐπρέπε.

Ἄν οἱ Γάλλοι, οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Γερμανοὶ, πρὸ αἰῶνων τινῶν, πρὶν ἀκόμη γραφοῦν τόσα ἀριστουργήματα εἰς τὰς γλῶσσας τῶν, ἔκαμαν ὅτι κάρνομεν ἡμεῖς σήμερον, ἂν παρημέλουν δηλαδὴ τὰς γλῶσσάς των, θὰ ἠμποροῦσαν ποτὲ νὰ τὰς δώσουν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχουν σήμερον εἰς τὸν κόσμον; Καὶ αὐτοὶ ὅπως ἡμεῖς, ἤρχισαν ἀπὸ γλῶσσας ὀμιλοῦμενας ἀπὸ ὀλίγους, πτωχὰς εἰς ἔργα φιλολογικὰ ἄλλὰ τὰς ἠγάπησαν, τὰς ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰς ἐπλούτισαν μετὰ τόσα καὶ τόσα ἀριστουργήματα καὶ τὰς ἔκαμαν σπουδαίας καὶ διεθνεῖς γλῶσσας. Τὸ ἴδιον ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν θέλωμεν, καὶ ἡμεῖς, ἂν κάμωμεν νὰ παραμελῶμεν τὴν γλυκαίαν καὶ πλουσίαν γλῶσσάν μας, ἂν ἐμνησθῶμεν δὲ συγγρόνως καὶ ξένας γλῶσσας, ὅσας δυνάμεθα περισσοτέρως (τὸ ἐν δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο). Διότι

μόνον ὁ γνώσκων πολλὰς γλῶσσας δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τόσα ἀριστουργήματα εἰς τὸ πρωτότυπον, νὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ παραγάγῃ (ἂν εἶνε καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως προικισμένος) καὶ αὐτὸς νέας ἀριστουργήματα. Πρὸς τοῦτο ὁμοῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ μανθῶν τις καλὰ τὰς ξένας γλῶσσας, κατὰ βάθος, καὶ ὅχι νὰ ψελλίσῃ μόνον τετριμμένας τινὰς φράσεις τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ νὰ κωμωδῶν μετ' αὐτάς. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μητρικὴν μας γλῶσσαν συνδέεται μετὰ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, τὸ ὅποιον δυστυχῶς τόσον μᾶς λείπει καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὀμιλήσωμεν ἴσως ἄλλοτε.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΤΛΩΣΣΟΣ Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 115]. Παρασκευή.

«Δὲν μπορεῖς νὰ φηνασθῆς, πόσοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν, ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ μὲ ἔχουν!» εἶπεν ὁ Ματοκλειστής, «πρὸ πάντων ὅσοι ἔχουν κάμη τίποτε κατὰ!» «Μικρὴ μου, καλέ μου Ματοκλειστή» μοῦ λένε, «τὰ μάτια μας δὲν θέλουν νὰ κλείσουν, γι' αὐτὸ μένομε ὅλη τὴ νύχτα ἄσπνοι καὶ βλέπομε ὅλες τὲς καλὲς μας πράξεις σὺν μικρᾷ ἀσχημῶν φαντάσματα νὰ κἀθωνται εἰς τὰ κάγκελα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νὰ μὲς βρέχουν με ζεστατὸ νερὸ!» Ἀγαπητέ, σὲ παρακαλοῦμε, ἔλα καὶ διῶξέ τε, νὰ μὲς ἐρωπῶμεν κατὰ κατὰ! Καὶ ἀναστενάζοντάς μοῦ προσφέρουν χρήματα. «Καλὴ νύχτα, Ματοκλειστή, τὰ χρήματα εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.» Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω γιὰ χρήματα! εἶπεν ὁ Ματοκλειστής. «Καὶ τί θὰ κάμωμε ἐποψέ;» εἶπε ὁ Παυλάκης.

«Χμ! θέλεις ἀρὰ γε νὰ ἔλθῃς εἰς ἕνα γάμο κάπως διασπορετικὸν ἀπὸ τὸν χριστιανῶν; Τῆς ἀδελφῆς σου ἢ μεγάλης κόουκλα, ποῦ λέγεται Ἐρμαννος, θὰ πανδρευθῆ μετὰ τὴν κόουκλα Βέρθα. Εἶνε μάλιστα συγγρόνως καὶ τὰ γε ἐθλιὰ τῆς καὶ θὰ γίνουσι μεγάλα πράγματα!»

— Ὡ! τὸ ξέρω αὐτὸ! εἶπε ὁ Παυλάκης. «Ἄμα χρειασθῶν ἢ κόουκλες καινούργια φορέματα, ἢ ἀδελφῆ μου τῆς κάνει νὰ γυροτάξουν τὰ ἐνεθλιὰ τους ἢ τὸν γάμο τους. Αὐτὸ τοῖχω δὴ ἑκατὸ φορὲς!»

— Ἀὐτὴ τὴ νύχτα εἶνε λοιπὸν ἡ ἑκατοστὴ πρώτη φορὰ καὶ ἡ τελευταία, γι' αὐτὸ θὰ εἶνε καὶ τόσο ὠραία. Γιὰ κῦταξέ!» Καὶ ὁ Παυλάκης ἐκύνταξέ τὸ τραπέζι πᾶνω του ἦταν ἕνα σπιτάκι ἀπὸ χαρτόνι μετὰ φῶτᾶ εἰς τὰ παράθυρά του καὶ ἀπ' ἐξῶ ἐπαρουσίαζαν ὀπλα οἱ μολυβένιοι στρατιώτες. Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη ἐκάθονταν

σκεπτικοὶ κατάχαμα, κωμωπισμένοι εἰς τὸ πόδι τοῦ τραπέζιου (καὶ εἶχαν τ β λ ὀ γ ο τ ο υ ς νὰ κωμωποῦν). Ὁ Ματοκλειστής, μετὰ τὸ μαῦρον φόρεμα τῆς γαλιᾶς, ἔκαμε τὴν ἱεροτελεστείαν. Ἐπειτα ἐφάλαν τὰ ἐπιπλά τοὺς στίχους αὐτοῦς, ποῦ εἶχε κάμη τὸ μολυβδόκονδυλο:

«Ἐθγομα τὸ νέο τὸ λευγαρί, ἦάρτα προκοπὴ νάχη καὶ χάρι! Ἄτκοον χαροποὶ, κωμωρισμένοι, Ἄν καὶ μὲ κερὶ εἶνε πλασμένοι! Ἰῆ φωνὴ μου δ' ἀνεμος ἄε πάρη; Ἰῆτω τὸ καινούργιο μας λευγαρί!»

Καὶ ἀμέσως βροχὴ ἀπὸ δῶρα φαγώσιμα ὁμοῦ δὲν ἔχον ἔχόρταιναν μετὰ τὴν ἀγάπην τους. «Θὰ νοικιάσωμε κωμωμὰ ἐξοκλή ἐπαυλὶ ἢ θὰ πάμε ταξιδεῖ;» ἐρώησε ὁ γαμβρὸς καὶ ἐξήτησαν τότε τὴν γνώμην τοῦ κωμωρισμένου χελιδνοῦ καὶ τῆς γράφας κόττας, ποῦ εἶχε πέντε φορὰς βγάλῃ κωμωποῦλα.

Τὸ χελιδνὸν διηγήθηκε γιὰ τοὺς ζεστατοὺς καὶ θυμαστοὺς τόπους, ὅπου τὰ σταφύλια, χονδρὰ καὶ βαρεῖα, κρέμονται εἰς τὸ κλίμα, ὅπου ὁ ἀέρας εἶνε τόσο γλυκὸς καὶ τὰ βουναῖα ἔχουν χρώματα, ποῦ ἐδῶ οὔτε τὰ φαντάζονται!

«Μπᾶ! Τὸ πράσινο λάχανό μας δὲν το ἔχουν ὁμοῦ αὐτοὶ!» εἶπε ἡ κόττα. «Ἦναι καλοκαιρὶ ἐξῆσα μετὰ τὴν ποῦλακα μου εἰς τὴν ἐξοχὴν ἦταν ἐκεῖ ἕνας κήπος μετὰ πράσινα λάχανα ἀνοιχτὰ μπροστά μας καὶ σωρὸς χῶματα γιὰ νὰ σκάσωμε!» Ἐκεῖ ἦταν ζωὴ! Δὲν τὴν περῶν κωμωμὰ ἄλλη! — «Ναί, ἂν δὲν ἐμοιάζαν τόσο ὅλα τὰ κεφάλια τῶν λαχάνων καὶ ἂν δὲν εἶχαμε τόσο συχνὰ κακοκαιρία!» εἶπε τὸ χελιδνόν. — «Ἐμμεθεὶς συνθηθεῖμένοι μ' αὐτῇ» εἶπε ἡ κόττα. — «Ἀλλὰ εἶνε τόσο κρύο, κάνει τόση παγωνιά!» — «Ἄ!» αὐτὸ κάνει καλὸ εἰς τὸ λάχανο ἀποκρῆθηκε ἡ κόττα.

«Ὅσο γιὰ ζεστὴ κάνει δὲ κ' ἐδῶ. Μήπως πρὸ τεσσαρῶν χρόνων δὲν ἔκαμε ἕνα καλοκαιρὶ ποῦ βάστηξε πέντε βδομάδες; Ἐσκανε μάλιστα κανεὶς ἀπὸ τὴν ζεστὴ. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχομε καὶ τὰ φαρμακερὰ ζῶα τῶν μεσημβρινῶν τόπων, καὶ οὔτε ληστὰς δὲν ἔχομε! Ὅποιος δὲν νομίζει τὸν τόπο μας τὸν ὠραιότερον τοῦ κόσμου, αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄθλιος! Δὲν τον ἔβριζε ἀλήθεια νὰ κάθεται ἐδῶ!» Καὶ τότε ἄρχισε τὰ κλάμματα ἢ κόττα καὶ εἶπε: «Κ' ἐγὼ ἔκαμα ταξιδεῖν! δώδεκα μίλια μέσα εἰς ἕνα βαρέλι» δὲν εἶνε τίποτα!»

«Μάλιστα, ἡ κόττα εἶνε φρόνημα γυναικῶν» εἶπε ἡ κόουκλα Βέρθα. «κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ ν' ἀνεβαίνω βουναῖα, ἀνήφορο καὶ κατήφορο, καὶ ὅλο τὰ ἴδια. Προτιμῶ τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὰ λάχανά τῆς ἐκεῖ θὰ πάμε!»

Κ' ἔτσι ἐτελελείωσε ἡ συζήτησις. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν) [Ἔπειτα συνέχεια.] Ν. Ι. Χ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

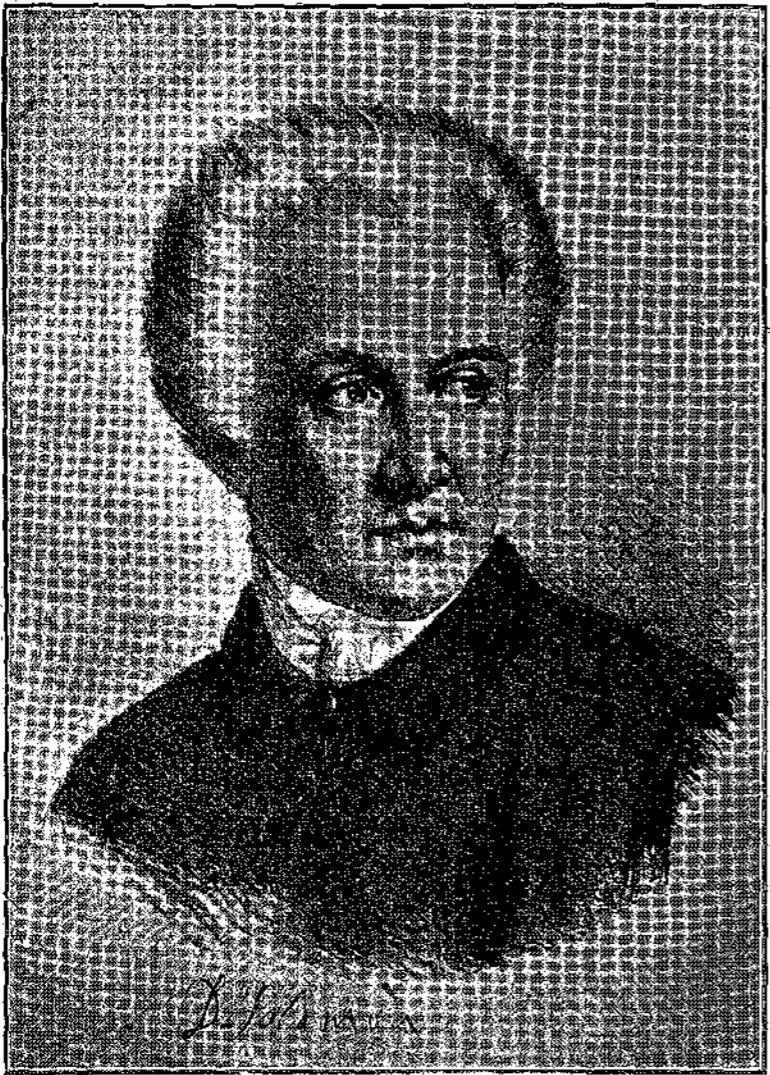
Αγαπητοί μου,

Σας υπεσάθηνα να συνεχίσω την προηγούμενη μου περί της Έκατονταετηρίδας του Σολωμού επιστολήν, και να συμπληρώσω τας περί του μεγάλου μας ποιητού πληροφορίες. Καί πρώτον, όσον μου επιβάλλει ο χώρος συντόμως, θά σας διηγηθῶ τήν βιογραφίαν του.

Ο Διονύσιος Σολωμός γεννήθη εν Ζακύνθω, τῷ 1798. Ὑπῆρξε γόνος οικογενείας αρχαιοτάτης, πλούσιας και αριστοκρατικής. Οί πρόγονοί του ἐξ Ἰταλίας μετηνάστευσαν πρό αίωνων εἰς Κρήτην και ἐκεῖθεν εἰς Ζάκυνθον. Ο ἱστορικώτερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Ἀρσένιος Σολωμός, ἔλαβε παρά τῆς Ἑνετίας τῷ 1697 τὸν τίτλον τοῦ ἀμειβόμενου δια τας πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας, — τίτλον κληρονομικόν, τὸν ὅποιον ἔφερον ἐπίσης και ὁ ποιητής. Νεώτατος ὁ Διονύσιος Σολωμός, ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη εν Ζακύνθω τὰ πρώτα γράμματα, ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του. Περαιτώσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εν Ἑνετία και εν Κρεμόνῃ, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τῆς Παβίας, ἔθεν τῷ 1818 ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον, μάλιστα εἰκοσοσαετής, φέρων διπλωμα διδάκτορος. Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, τὴν τιμὴν ταύτην ὄφειλε μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν καθηγητῶν του, παρά εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν του ἰκανότητα. Πράγματι, ὁλίγον ἐσπούδασε τὰ νομικά, πολὺ περισσότερον ἐλκυσεν τὸν ποιητὴν ἐξ ἀρχῆς αἱ φιλολογικαὶ και ποιητικαὶ μελέται, αἱ ὅπῃ ἀπετέλεσαν τὸ ἐντρυφήμα και τὴν μοναδικὴν ἐνασχόλησιν ὅλης του τῆς ζωῆς.

Τὰ πρώτα του ποιήματα ὁ Σολωμός ἔγραψεν ἰταλιστί. Λέγεται, ὅτι ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ὅποιος τὸν ἐγνώρισεν εν Ζακύνθῳ τῷ 1822, θαυμάσας τὴν ποιητικὴν του δεινότητα, τὸν προέτρψε νὰ γράψῃ ἑλληνιστί, μετὰ τὴν πεποιθήσιν,

ὅτι θὰ δοξάσῃ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Σολωμός ἐγκατέλειψε τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν και ἀφιερῶθη ὀλοψύχως εἰς τὴν ἑλληνικὴν, σπουδάζας βαθύτατα τὴν ἀρχαίαν και τὴν νέαν, και διὰ τῆς μεγάλης του γλωσσολογικῆς δυναμείας, ρίψας ἔκτοτε τὰ θεμέλια τῆς νέας ποιητικῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὅποιαν ἔγραψαν κατόπιν οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἔκαμε δηλαδή τὸ ἴδιον διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ Δάντης διὰ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὅπως ὁ Δάντης θεωρεῖται σήμερον ὁ γενάρχης τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, οὕτως και ὁ Σολωμός θεωρεῖται ὁ γενάρχης τῆς ἑλληνικῆς.

Τὸν «Ἕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» περὶ τοῦ ὁποίου σας ὠμίλησα ἤδη, ἔγραψε τὸν Μάϊον τοῦ 1823, ἐν ηλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ μόνον του ἔργον. Ἐγραψε και πλεῖστα ἄλλα, τῆς αὐτῆς και ἀνωτέρας ποιητικῆς ἀξίας. Ἡ ὠδὴ εἰς τὸν Βύρωνα και εἰς τὸν Μπότσαρον, ἡ Φαρμακω-

μένη, ὁ Λάμπρος, ὁ Κρητικὸς, οἱ Ἐλευθεροὶ Πολιορκημένοι κτλ. εἶνε ποιήματα, τὰ ὅποια λάμπουν ὡς ἀστέρες πρώτου μεγέθους εἰς τὸ ποιητικὸν μας στερέωμα. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπάρχουν πλῆρη. Ἐἴτε ἐχάθησαν, εἴτε ὁ ποιητὴς δὲν ἐπρόφθασε νὰ τα τελειώσῃ. Ἀλλὰ και ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὅποια ἐσώθησαν, ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου εἶνε ἰσχυροτάτη και κράνει τις ἐξ αὐτῶν τὸν ποιητὴν, πραγματικῶς Λέοντα ἐξ ἠνυχοῦ. Τὸ προσεχές ἔτος, ὅταν θὰ ἐόρτασῃ ἐπισημῶς ἡ ἀναδελφείσα Ἐκατονταετηρίς, θὰ γίνῃ και μία ἐκλεκτικὴ ἐκδοσις τῶν Ἀπαντῶν τοῦ Σολωμοῦ, ἐπιτηδες διὰ τὴν νεολαίαν. Τότε θὰ τ' ἀναγνώσετε και σεις και θὰ μ' ἐνθυμηθῆτε...

Τὰ τριάντα τελευταία ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ ποιητὴς διήλθεν εν Κερκύρᾳ, πρωτεύουσά τότε τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὅπου και ἀπέθανε τῇ 9 Νοεμβρίου 1856. Ἡ Ἰόνιος Βουλὴ διέκοψεν ἀμέσως τὴν συνεδριάσιν της και ἐκήρυξε τὸ πένθος δημοσίον· δηλ. δὲ ἡ πόλις συνέρρησε περιλυτος εἰς τὴν μεγαλόπρεπῃ και ἐπιβάλλουσᾳ κηδείᾳ του. Τῷ 1861 τὰ ὄσῃα τοῦ ποιητοῦ μετακομίσθησαν εἰς Ζάκυνθον και κατετέθησαν εἰς ὠραῖον τάφον, φέροντα ἐπὶ στήλης τὴν προτομὴν του, ἐπι τῆς κεντρικωτέρας πλατείας τῆς γενεθλίου πόλεως, ἡ ὅποια ἔκτοτε ὠνομάσθη Πλατεία τοῦ Ποιητοῦ. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπεσκέφθητε ποτε τὴν ὠραίαν Ζά-

κυνθον, θὰ εἶδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς και ἐνδοξόν τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα και τὸ καθῆκον ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος!

Ἴδου τώρα ἀπέναντί σας και ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θεὰ τῆς ὑπερέχου ταύτης μορφῆς, θὰ σας ἐπισφραγίσῃ σαῶς εἶπα, και θὰ σας εἴπῃ βεβαίως και ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν σας εἶπα... Θυμᾶσθε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγίς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὠραίαν ποιητικὴν κήμη, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τὸν τρόπον τινὰ ἀκτινωτὸν δόξης· τοὺς βαθεῖς και ἐμπνευσμένους ὀ-

φθαλμούς· τὴν ὀλην γλυκεῖαν και ἀσπρᾶν ἀμα φυσιογνωμίαν... Σπανίως ἄλλου εἰκὼν θὰ σας ὑπενθυμίσῃ ἀμέσως τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο: οἷα ἡ μορφή τοιαύτη και ἡ ψυχὴ. Ἀρκεῖ νὰ ἴσῃ τις τὸν Σολωμόν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι εὐρίσκειται ἐνώπιον μεγάλου ἀνδρός. Ὅσοι δ' ἐξ ὑμῶν εἶδον εἰκόνας τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σίλλερ, τοῦ Δάντου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Μίλτωνος, και τῶν ἄλλων μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου, θάναγνωρίσουν ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ μας παρουσιάζει πολλὰ καινὰ χαρακτηριστικὰ μετ' ἐκείνας, και πρὸ πάντων μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Γκαίτε.

Διαφυλάξατε εἰς τὴν ψυχὴν σας τὸ ἰδῆμα τῆς μεγάλης φυσιογνωμίας και λατρεύσατε τὸν ποιητὴν, ὁ ὅποιος «ἐκλείπει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν Ἑλλάδα!»

Σας ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Μὴν ἐκπλαγῆτε ἂν ἡ ὑπογραφή τοῦ ἑλλenos ποιητοῦ εἶνε γραμμὴ ἰταλιστί. Εἶνε ἡ μόνη σωζομένη ἰδιόχειρος ὑπογραφή τοῦ Σολωμοῦ, εὐρεθίσα ἐσχάτως κατωθὼν ἐνός τῶν ἀλλοῦ τοῦ ποιήματος.

ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΜΟΥ

Πρωί—πρωί, ἀμα ἐυπνήσω,
Θὰ ἴδῃ μπροστά μου τὸν Πιστό
Κ' εὐθύς γλυκὰ θὰ τον φιλήσω
Στὸ πρόσωπό του τὸ ζεστό.

Κι' αὐτὸς με δύναμι και χάρι,
Στὰ δόντια του τὰ δυνατὰ
Τὴν σάκκα μου τρέχει νὰ πάρῃ
Κι' ὄλον τὸν δρόμο τὴν κρατᾷ.

Και ἀφοῦ πάμε ἐστὸ σχολεῖο,
Μπαίνω ἐγὼ μέσα μετὰ χαρὰ,
Κι' αὐτὸς, ἐπὶ τῆς ζέστης και ἀπὸ κρύου,
Πιστὸς ἀπ' ἔσω καρτερᾷ.

Κι' ὅταν τὸ μάθημα τελειώσῃ,
Τότε νὰ ἴδῃτε μὴ φορᾷ
Τὴν εὐθυμία μας τὴν τόση!
Τὸ τρέξιμο και τὴν χαρὰ!

Ἀχώριστοι κ' εὐτυχισμένοι
Γυρνοῦμε πίσω ἐπὶ τῆς μαμμά,
Ποῦ ἀνυπόμονῃ προσμένει
Εἰς τὸ παράθυρο σιμά.

Και με φιλεῖ μ' ἀγάπῃ τόση
Και τὴν φιλοῦ γλυκὰ κ' ἐγὼ,
Κ' ἐπειτα τρέχει νὰ μου δώσῃ
Ψωμί και βούτυρο κ' αὐγό.

Και ἐστὸν Πιστό, ποῦ περιμένει,
Ψωμὶ και κόκκολα πετᾷ,
Και τρώμε οἱ δύο μας πεινασμένοι
Και ἡ μαμμά μὴ μας κυτᾷ.

(Μίμησις) Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΑΞΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε΄.

Εἰς τὴν νῆσον Λιλλιπούτην τὰ ζῶα εἶνε ἀνάλογα μετὰ τοὺς κατοίκους· τὸ ἴδιον και τὰ δένδρα, τὸ ἴδιον και τὰ φυτὰ.

Τὰ ἄλογα λοιπὸν και τὰ βῶδια, και τὰ πιὸ μεγάλα ἀκόμη, μόλις φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλόν σας· τὰ δὲ προβάτα ἔχουν ἀνάστημα ποντικῶν.

Ἡ μυῖγες, καθὼς και τὰ ἄλλα ἔντομα, εἶνε ὀλωσοδιόλου ἀόρατα διὰ τὰ δικά μας μάτια, ὄχι ὅμως και διὰ τὰ μάτια τῶν Λιλλιπουτείων, τὰ ὅποια μετὰ τὸν τρόπον ποῦ εἶνε πλασμένα, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπουν πραγματὰ, ποῦ ἡμεῖς μόλις και μετὰ βίας θὰ τὰ ἐβλέπαμεν μετὰ τὸ μικροσκοπίον!

Μίαν φορὰν παραδείγματος χάριν, ὁ Γιουλίβερ εἶδε κοράσιον, νὰ περᾷ εἰς μίαν ἀόρατην βελόνην μίαν κλωστήν ἐπίσης ἀόρατην, και νὰ κάθεται κοντὸ εἰς ἓνα μάγειρον, ὁ ὅποιος ἐμαδοῦσε μίαν κίχλαν ὄχι πιὸ μεγάλην ἀπὸ μυῖγαν!

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσες τέτοιες κίχλες ἐχρειάζοντο, διὰ νὰ γίνῃ ἓνα πιάτο φαγητῶν διατὸν Γιουλίβερ, ὁ ὅποιος ἔτρωγε ἐκεῖ ἓνα ὀλόκληρο βῶδι, ὅπως εἰς τὸν τόπον του θὰ ἔτρωγε μίαν σαρδέλαν, ἢ τὸ πολὺ ἓνα σκουμβέρι, — ἔτσι γιὰ ὀρεκτικόν.

Και βέβαια, ἓνα βῶδι δὲν του ἔφθανε εἰς τὴν καθησῖά του και ἔτρωγε τρία τέσσαρα· τοὺς γάλους τοὺς ἔκαμε μίαν χαψιάν· τῆς ὄρνιθες τῆς ἔπερνε μετὰ τὸ περοῦνι του τρεῖς-τρεῖς διὰ νὰ καταλάβῃ κάτι τι εἰς τὸ στόμα του· τῆς φραντζόλες τῆς ἔτρωγε μετὰ τὴν χουφτα, ὡς σταφίδες· και τοὺς πιὸ μεγάλους ἀστακοὺς τοὺς ἐδάγκανε ἓνα-ἓνα ὡς ἄν γαρίδες!

Και ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν ὑπῆρχον τὰ κατάλληλα ποτήρια, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὑπηρετοῦσαν τὸν Γιουλίβερ εἰς τὸ τραπέζι, τοῦ ἔχυναν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ στόμα του ὀλόκληρο βαρέλι μετὰ νερό ἢ μετὰ κρασί· και ἐπειδὴ τὰ βαρέλια τῶν Λιλλιπουτείων δὲν ἦσαν πιὸ μεγάλα ἀπὸ δακτυλῆθρες, μόλις ὁ Γιουλίβερ ἔπινεν ἓνα και ἀμέσως ἐφύναζε: «Κι' ἄλλο!»

Ἐ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι. Οἱ Λιλλιπυτεῖοι ἤρρισαν νὰ ἀνησυχούν, διὰ τὸν τόπον των και διὰ τὸν ἔξενόν των. Ἀλήθεια ἡ νῆσός των ἦτο πλοῦσια και εὐφορὸς· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θρῆψῃ διὰ πολὺν καιρὸν ἓνα τέτοιον φαγᾶν.

Τὶ συνέβη κατόπι, θὰ τὸ μάθετε ἄλλην φορὰν.
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια 186 σελ. 116)

Κάνουν ταξείδια για διασκέδασι, ξέρεις, εξηκολούθησεν η Μηλιά και όχι για εμπόριο, αυτά τα βαποράκια. Πώς μου άρεσε να τα βλέπω! Αυτό που άνοιξε 'στη μέση και εβούλιαζε' έδω κοντά μας, είχε μέσα πολλά πράγματα. Και τώρα τα ξεβράζει η θάλασσα και μάς τα φέρνει έδω.

Και ενώ έλεγαν αυτά η Μηλιά, έβλεπεν από μακριά το βαρελάκι.

— Τι να έχη μέσα από γα; είπε.

— Δεν ξέρω, είπεν ο Γιαννάκης 'εσύ ξέρεις;

— Εγώ δεν ξέρω... αλλά μαντεύω.

— Τι; 'πέ μου τί έχει;

— Πάμε τώρα κάτω, και σε λίγο θά το ίδουμε.

Κατέβησαν εις την αύλην και έτρεξαν εις το βαρέλι.

— Πρέπει να το κυλίσωμε ως τη σκάλα, είπεν η Μηλιά. "Ελα, Γιαννάκη! Βίρα!

Η Μηλιά έπηρε δύο πασσάλους και έδωσε τον ένα εις τον αδελφόν της.

— Χώσε την άκρη του ξύλου από κάτω από το βαρέλι. Θά κάμω το ίδιο κ' εγώ και θά το σπρώξουμε μαζί. "Ελα, βίρα!

Τα αδελφία έσπρωξαν συγχρόνως και το βαρελάκι εκύλισε.

— Τι άστειο που είνε, Μηλιά! είπεν ο Γιαννάκης. "Ελα πάλι!

— "Ελα, πάλι!

Η εργασία εξηκολούθησε χωρίς πρόσομμα και με αυτόν τον τρόπον το βαρελάκι έφθασεν έως την βάση της κλίμακος.

Αλλά το δυσκολότερον δεν είχε γίνη ακόμη... Πώς θά το ανέβαζαν έως επάνω; Η Μηλιά έροβείτο να μή τους ξεφυγή και πέση επάνω εις τα πόδια των και τούς τα σπάση... Και εκάθησεν εις το πρώτο σκαλοπάτι, δια να σιεφθή καλύτερα τί έπρεπε να κάμουν.

Νάνοιζον εκεί κάτω το βαρέλι; "Οχι, δεν ήτο φρόνιμον, διότι δεν ήξευραν τί είχε μέσα. Ημπορούσε να είχε και πράγμα, το όποιον να έχυνετο ή να έχαλούσεν εις τον άέρα... "Εξαφνα η Μηλιά ένθυμήθη το σχοινί του σάκκου και έπήγε να το εύρη. Μα αυτό έπερίλωσε το βαρέλι από την μέσην ακριβώς. Το περιεχόμενόν του έραγνιετο πολύ βαρύ, μόλονότι είχε μικρόν τον όγκον.

— Έσθ Γιαννάκη, θανεβαίνης ένα-ένα σκαλί και θά τραβήξω το σχοινί, ενώ εγώ θά σπρώξω το βαρέλι από κάτω. Πρόσεξε όμως να μην αφήσης το σχοινί, πριν μου το πής, για να λάβω τουλάχιστον καιρό να φυλαχθώ.

'Αφ' ου έγιναν όλαί αι προετοιμασίοι, ο Γιαννάκης έπηρε το σχοινί εις τον ώμόν του, ή δέ Μηλιά έπηρε τον πάσσαλον και άνυσήκωσε το βαρέλι.

Το πράγμα ήτο εύκολότερον, αφ' όσον ένόμισαν εις την άρχην. Όταν το βαρέλι άνυψώθη έως το μέσον της πρώτης βαθμίδος, η Μηλιά έγονάτισε, το εκάθησεν επάνω εις τον ώμον της, έπειτα έσηκώθη και το έσπρωξε με τήσιν δύναναι, ώστε το βαρέλι εύρέθη διαμιάς επάνω εις το σκαλοπάτι.

— Νά το! το είδες; είπεν η Μηλιά με μειδίαμα θριαμβίου. "Η αλήθεια όμως είνε ότι μ' έβοήθησες και σύ χωρίς έσέ, τίποτε δεν θά ήμπορούσα να κάμω!

Μολονότι ήρχισε να κουράζεται, ο Γιαννάκης έκολακεύθη από τους έπαινους της αδελφής του και φιλοτιμήθη να μην αφήση το σχοινί. Έξηκολούθησαν λοιπόν την εργασίαν και ανέβασαν το βαρέλι αρκετά. Αλλ' εις το προτελευταίον σκαλοπάτι, το όποιον ήτο ύψηλότερον από τα άλλα, ο Γιαννάκης έξαφνα έφώνησε:

— Μηλιά! φυλάξου! θάψησω το σχοινί! δεν μπορώ πιά!

Μ' ένα πήδημα η Μηλιά ήλθε πλησίον του αδελφού της, έπιασε και αυτή το σχοινί και το έτρόδηξε με τόσην δύναμιν, ώστε και οι δύο μαζί κατώρθωσαν να ανέβασουν το βαρέλι ως το τελευταίον σκαλοπάτι, το όποιον δεν ήτο και πολύ ύψηλόν.

— "Ελα τώρα, Γιαννάκη, σπρώξε ακόμη μιά, κ' έτελείωσε!

Ο μικρός, δεν ήθελε να ύπακούσθ και έπειδή η αδελφή του τον εμπόλωνε και επέμενε να την βοηθήση, δια να εμπάσουν το βαρέλι εις το σπήλαιον, ο Γιαννάκης ήρχισε να κλαίη, και είπεν, ότι του έπονουσε η μέση πολύ δυνατά.

— "Ετσι το λές! απήτησεν η Μηλιά, το λές για να με μαλακώσης. Καλά λοιπόν, θά σ' αφήσω κ' εγώ και θά κάμω ό,τι πρέπει μονάχη μου!

Και η Μηλιά εκύλισε το βαρέλι ως μέσα εις το σπήλαιον. Ο Γιαννάκης την ήκολούθησε και εξηπλώθη εις το στρώμα, κλαίων ακόμη δυνατώτερα.

— Μ' αλήθεια το κάνεις; ήρώτησεν η Μηλιά. Αισθάνεσαι πουθενά πόνο;

— Ναι, σου λέγω, να... μου πονεί η μέση μου, που δεν μπορώ να κουνηθώ.

Και εις το παραμικρότερον κίνημα εξεφώνησε:

— "Α... ω!... μάννα μου!..

Και δός του πάλιν κλάμματα. Τα δάκρυα έρρεαν από τα μάτια του ποταμηδόν. Η Μηλιά τον εύλυπήθη.

— Πουλάκι μου! έλεγε, εγώ πταίω που σ' έβαλα να κάμης πράγμα άνωτερον από τας δυνάμεις σου... "Ελα, μην

κλαίς και θά σου περάση. Θέλεις να σου πω κανένα παραμύθι;

— "Οχι... δεν θέλω.

— Θέλεις να σου κάμω μιά ώρα σουπά;

— "Οχι... δεν πεινώ.

— Τι θέλεις λοιπόν;

— Τίποτα... "Α!... ω!... μάννα μου!..

Η Μηλιά εκάθησεν εις το στρώμα, πλησίον του Γιαννάκη, πολύ λυπημένη, που τον ήκουε να φωνάζη έτσι. "Α, βέβαια θά υπέφερεν αλήθειαν. Δεν ήτο δυνατόν να χύνη τόσα δάκρυα εις τα ψεύματα!

— Θέλεις, πουλάκι μου, να κοιμηθής; τον ήρώτησε.

— Και πώς να κοιμηθώ με τέτοιους πόνοους που έχω;

— Μά, για δοκίμασε!

Και η Μηλιά ήρχισε να τραγουδή σιγά-σιγά, με μονότονον φωνήν, όπως νανουρίζουν τα μικρά παιδιά:

Φεγγαράκι μου λαμπρό
Φέγγε μου να περπατώ.

Ολίγον κει' ολίγον τα μάτια του Γιαννάκη εκλείσθησαν, και η Μηλιά δεν έτολμούσε πλέον να κινήθη, φόβουμένη μήπως τον εξυπνήση... Δεν ήταν τρόπος λοιπόν να σπάση ξόλα, γ' ανάψη φωτιά και να μαγειρεύση την σουπάν θά έκαμνε θύροδον... Και όμως ο Γιαννάκης θά εξυπνούσε πεινασμένος και η Μηλιά δεν θά είχε να του δώση παρά ξερό παξιμάδι. Τουλάχιστον άς τον ώρελούσε εκείνος ο ύπνος και άς εξυπνούσε καλά!...

Τότε η Μηλιά εκέκρηθη να μαγειρεύση έξω θά ήναυπε φωτιά επάνω εις την σκάλαν, θά έριπτεν εις την χύτραν ένα κομμάτι από τον γόγγρον, και αν εν τω μεταξύ ήκουε την φωνήν του Γιαννάκη, θά έτρεχε πάλιν πλησίον του.

Αυτό έκαμε τρώντι η Μηλιά και αφ' ου έβρασεν εις το σουπά, την έπηρε μαζί της και εμπήκεν εις το σπήλαιον. Τα μάτια του Γιαννάκη ήσαν ακόμη κλειστά' εν τούτοις είχαν εξυπνήση και έμουρμούριζε και έζητούσε να πη. Η Μηλιά έπηρε νερόν δροσερόν μ' ένα χουλιτζίρι και τού το έχωσε εις το στόμα του.

Ο Γιαννάκης το έπτυσε και άνοιξε τα μάτια του.

— Γιατί; δεν είπες πως δίψας; ήρώτησεν η αδελφή του.

— Ναι... δίψω... απήτησεν ο μικρός κλαυθουρίζων.

— Γιατί λοιπόν δεν πίνεις νερό;

— Δεν μάρσσει... θέλω λεμονάδα!

— Λεμονάδα! και που να την βρούμε την λεμονάδα;

— Τίποτε δεν έχουμ' έδω μέσα!... κ' εγώ λοιπόν θά φύγω!

[*Έπεται συνέχεια] ΦΑΚΤΩΝ ΘΑΛΠΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις το σχολείον μεταξύ δύο μαθητριών, έν ήμερα μεγάλης βροχής.

— "Αχ, καίμην, πως φοβούμαι μήπως κάμη πάλιν ο θεός κατακλυσμός!

— Μα δεν είπεν εις τον Νώε ότι δεν θά το ένακαμή;

— Ου, από τότε μπορεί να το έλασε!

Εστάλη από τον Φώλλον Τριανταφυλλου

Η Πετραία Αραβία δεν ήθελε να πάρη με κανένα τρόπον το χάρι της. Η μητέρα της λοιπόν εκέκρηθη να το χυση κρυά μέσα εις ένα λαχραμένο βερύκοκον, το όποιον της έδωσε.

— "Ε, το έφαγες; την ήρώτησε.

— Ναι, μαμμά! έπέταξα όμως ένα μικρό κομμάτι, που είχε μέσα.

Εστάλη από τον Μιληγορόπου Νούτου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ήτοι Βιβλία Γερμάνικα, μορφωτικά και ήθικα, εκδοθέντα υπό της «Διαπλάσεως των Παιδών» και πωλούμενα εν τω Γραφείο αυτής.

Ενδειξη του Καταλόγου * 186 σελ. 109 και 110.

Η ΝΙΝΑ

αι Εξ Θεσσίας και οι έπτά εξάδελφοί της

Διήγημα τρυφερότατον και χριστάτον, κατά το ήθικόν της Δουζής Μ. Αλκμά, έβελλη-ποδόν υπό Π. Ι. Φόρμπον, μετά 20 εικονογραφήων. Τιμάται άδελτον φρ. 3,50 χρυσόδελτον φρ. 5.

[*Έπεται συνέχεια του Καταλόγου]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΥ πάει και το ξετρυπώνει ο φίλος μου 'Αλέξανδρος Οικονομίδης! Εις το φύλλον της 12 'Οκτωβρίου 1896—φανασθήτε!—η πρώτην Μαρουσιώτισσα μου έγραψε: "Αντί να παραπονούνται ότι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολύ καλύτερα θά έκαμναν δια να γράσουν τα κορίτσια, τα όποια απέδειχθησαν άνωτερά των". Αυτό φανταζομαι, ότι έπειρασε πολύ τον 'Αλέξανδρον Οικονομίδην, ως άγρια, αφ' ου το ένθυμείται από τήσιν καιρόν το έρωσάσε, που λένε, και δεν έφρονε και ίδου σήμερα εύρισκει την ευκαιρίαν κ' άπαντήση: "Δεν μπορώ καλά-καλά να καταλάβω, που γράφει, κ' έννοει μ' εκείνα τα άπειδείχθησαν άνωτερά των. Τα πράγματα άποδεικνύουν το έναντιον. Εις τον 52ον Διαγωνισμόν π. χ. έβραβεύθησαν 12 άγόρια και 10 μόνον κορίτσια. Αλλ' όχι μόνον ευφέστερα, αλλ' άκμα και πειρ τυχερά είνε τα άγόρια. Εις την περσινήν κλήρωσιν των Δώρων έκέρθησαν 58 άγόρια και 42 κορίτσια: εις δέ την έφετεινήν 52 άγόρια και 48 κορίτσια. Αλλ' ήμπορεί να πη κανείς ότι αυτό δεν σημαίνει τίποτε, διότι πιθανόν να έχει περισσότερους συνδρομητάς παρά συνδρομητριάς. Ναι, αλλ' αυτό πάλιν δεν σημαίνει ότι τα άγόρια είνε φιλομοσώτερα; Και δια να επανίληθω εις το ζήτημα της εύφειας και της προσητής, άγρια δεν έβραβεύθη εις τον πρώτον διαγωνισμόν της Καλλιγραφίας; άγρια δεν έβραβεύθη εις τον πρώτον διαγωνισμόν της Ζωγραφικής; και εις τον πρώτον Διαγωνισμόν της Μεταφράσεως; και εις την τρίτην Κυριακήν; και εις την τετάρτην; και εις την πέμπτην; Παντού άγόρια! Άρτιον δέ ότι όχι μόνον υπό πνευματικήν αλλά υπό σωματικήν έπωση, τα κορίτσια μόνον πίσω και δεν ήμπορούν να συγκληθώσιν μαζί μας, ούτε εις το πρέμιον, ούτε

εις το κολυμβήμα, ούτε εις την κωπηλασίαν, ούτε εις το στήδιμα, και άς πηγαίνη η Ναυτοπούλα βρον θέλει να πάρη μαθήματα γυμναστικής! Αύτα λοιπόν, σε παρακαλώ να τα φανερώσης εις τας συνδρομητριάς σου, δια να ξέρουν για πάντα, ότι τα άγόρια είνε άγώρια". Χρ! να έδωμε τώρα τί θάπαντήσουν τα κορίτσια. Έννοείται, ότι θά δημοσιεύσω τας καλύτερας άπαντήσεις, με την ίδιαν προθυμίαν, με την όποιαν έδημοσίευσα και την προς την Μαρουσιώτισσαν άπάντησιν του Οικονομίδου.

Από το Λαρνί μου γράφει σήμερα ο Δόν Κολλυβάς Πάτερας. "Ο καιμένος... έπρελλάθηκ... ναι, έπρελλάθηκ... όμα είδα το πασχάλιον μου φυλλάδιον και προπάντων την Πασχαλίαν της 'Ιωάννας Μαρκέτη. Και τώρα, κλεισμένοι εις το Φρενοκομείον, προσπαθεί να συνθέση ένα σονέτον, το όποιον του ένέπνευσεν η άρτια εικών. Ο καιμένος! εύχηθήτε να γίνη καλά.

Νομίζω, Τραγικό Διούγλε, ότι πρέπει να δεχθής την πρότασιν του 'Ισημερινού του Κοσμου και με αυτόν τον τρόπον να επαναλάβετε τας διακοπείσας σχέσεις. Οι φίλοι μου πρέπει και μεταξύ των να είνε φίλοι. Αυτό είνε η μόνη μου έπιθυμία.

Ναι, τώρα είμαι πολύ εύχαριστήμην, έρός της Πρωίας, που μου έγραφε. "Ελπίζω ότι θά έπωρελήσαι πάντοτε της έξόδου, δια να μου γράφης όλίγας λέξεις. Είμαι εύτυχης όταν μαγνάω, ότι αι φίλοι μου μάγαπουν και μ' ένθυμούνται, έστω και αν δεν μου γράφουν συχνά. Τ' αυτά και προς την Άγριαν Άρτεμιν, την όποιαν ο κ. Φαίδων υπερευχαρίσται δια το λαμπρόν έγκωμον.

Παρίσαι της Αθροούτης, δεκτόν το νέον σου ψευδώνυμον και πρόσθε να μή το διαδώσης πάλιν κεί άπροσεκτίας σου!

Τι πολυτέλει; τί κομψόν, τί χαριτωμένον το χαρτί, Δέα, το όποιον σου έφραν ο αδελφός σου δια να μου γράφης! Έυένες η μαργαρίτες άείκουν, εις πη, και το ψευδώνυμον σου ανάμεσα αυτών τυπωμένον με τα άρτια εκείνα κόκκινα γράμματα, πόσην χάριν έχει!

Ζητείει την Μίαν Τρελούλαν η Μέλλουσα Καλλιτέχνης δια την τιμήν που της έκαμαν ο 'Ιούλιος Βέρν (άλλα και πόσοι ζέν την εκήλευσαν!)—μου γράφει δι ότι αν ήτο εις την θέσιν της, "όχι Μία αλλά δέκα τρελούλες θά έγίνετο". Και περί της άσφυγγός των Πάγων μου γράφει, ότι είνε το άριστούργημα των άριστουργημάτων του Βέρν. Τι δεν μου γράφει αυτήν την φορά η εύχλωτος φίλη μου!

Περι δσον μ' έρωτήσ, Μαρία Καλλιτέχνη, λέγει ο 'Οδηγός, ο δημοσιευτής εις το πρώτον φυλλάδιον. Αι λύσεις πρέπει να γράφονται εις χωριστόν χαρτί εκάστον φυλλάδιου, αλλά εμπορεί να στέλλονται μαζί, δυο η περισσότερων φυλλαδιών, επ' όσον δεν λήγει η προθεσμία.

Βικτωρ και Φαρή 'Ιωαννίδου βεβαίως δύνασθε να μου γράψετε τακτικά. Ανακίμω τα ψευδώνυμά σας, αν θέλετε να λάβετε.

Τα Λαχεία, Τραχηγορευτούλε, δεν έπιτρέπονται εις τον τονον μας. Και εκείνο το όποιον κάμω κάθε χρόνο δεν είνε Λαχείον, αλλ' άπλη διανομή Δώρων δια κλήρου εις τους συνδρομητάς μου.—Πολύ έγέλασα με το πρωταπριλιάτικόν ψεύμα σου.

Γλυκό Αλάτι, αυτό το ψευδώνυμον σου έέλεξα προς άνεκατάστασιν του παλατιού. Σε συγχάρω δια τους λαμπρούς βαθμούς.

Διαν προσεχώς, Ολυμπιονίκη, θά σας είπω περί της 'Βιβλιοθήκης μου και θά σας στείλω την Άγγελαν του πόμου, ο όποιος θά εκδοθή έφτός. Αλλά σας λέγω από τώρα ότι θά περιέχη εν έξοχον εικονογραφημένον μυθιστόρημα, μεγάλον ένδιαφέροντος, το όποιον θά κάμη πρότον. Φαντάσθω ότι η σκηνή του θά είνε εν Άθήναις, επί της εποχής του Περικλέους!—Πολύ μ' εύχαρίστησεν η παικλιωτάτη έπιστολή σου. Πάσα πράγματα διαβάσεις!

Όρίστε και οι άγαπητοί Τέττιρες. Τώρα που ήλθε το καλοκαίρι θαρχίσουν πάλιν το κελάδμα των. Τι χαρά μου!

Πραγματικώς, Ρομποπούλα, έγραφεσ ότι η πρότασις του Μ. Τυμπανιστού εμπορεί να με βλώση δια της παραίτησεως πολλών συνδρομητιών, αλλά δεν είπες ότι σύ άτομικώς είσαι πρόθυμος να την δεχθής; Άρα ψήφισι υπέρ της προτάσεως.—Ως προς την έκείνα της Α. Μαρσώτιδος, νομίζω να είπα κ' εγώ ότι εις την εκτέλεσιν γυμνάσει και ότι μόνον δια την παραστάσιν της ιδίας έβραβεύθη.

Είπα, Τροβρόχιος Άμωνα, ότι εις τας προτάσεις δεν δημοσιεύω τα όνόματα εκείνων περί των όποιων γυμνάσει, διότι αν ανταλλάσσουν Μικρά Μυστικά. Ου πάντως εις Κόρινθον πλείν, και ού πάντως ανταλλάσσουν. Δι' άνταλλάσσει κανείς Μ. Μυστικά χρειάζεται πρώτον επ' δια να είνε εις θέσιν να γνωρίη την άξίαν των, να φαντάζεται τι ώρατιον θά είνε εν Δευκόμα και τί λαμπράν άνάμνησιν της παιδικής του ηλικίας θάποτελή δι' αυτόν άγώτερον; να εμπορεί να γράφη τας άπαντήσεις εύφως, και τέλος το και κυριώτερον να είνε εις θέσιν να έπαρη εις την διαπάνην. Δι' αυτό δεν ανταλλάσσουν δια.

Συνήθως, Έκτορ Τράς, τας εικόνας των βραβευόμενων εις Κυριακάς τας δημοσιεύω εις τα δικτύον φυλλάδιον. Δεν το παρατήρησε, συ-ό τόνον καλώς παρατηρήσης;—'Ισα-ισα το έργον, περί του όποιου μοι γράφεις, άποτελείση τον προσεχή τόμον της Β.βιβλιοθήκης μου. Έχει βραβευθή, έξοφεί, και υπό της Γαλλικής Ακαδημίας' είνε δέ πραγματικώς άριστούργημα υπό πύσαν έποφιν.

Τότε λοιπόν, Διονυσιακή Όλυμπε, μου δρέλεις! φρ. δια την άλλαγην του ψευδώνυμου, διότι δεν είχα παρατήρηση ότι πρόκειται περί άλλαγής. Μόνον μίση φοράν δικαιούται να λάβη τις ψευδώνυμον άδελφός, όσα έτη και αν είνε συνδρομητής.—Άπειναντίας αι έπιστολάι σου μ' εύχαριστούν πάρα πολύ.

Αλεξάνδρα Μπαλακαστα, που να ένθυμούμαι τόσα ψευδώνυμα απέσω! Δι' αυτό είπα ότι: όνομα και ψευδώνυμον πρέπει να είνε πάντοτε άχώριστα. Όταν κάμθων της έπιστολής δεν σημαίνει τίς το ψευδώνυμον του, αυτό σημαίνει ότι θέλει να τον αναφέρει με το όνομά του.—Μόνον δ το πολύ πρότασις του καθενός δημοσιεύω εις κάθε φύλλον. Που είνε η λύσις του Φωνηεντολίτου σου;

Λέγουν, Μαθηρ Πρίγκιψ, ότι οι συγγραφείς, οι ποιητάι, οι καλλιτέχνη και έξωρα γ' οι ποιηάλλοι, είνε κάπως έθροτροποι. Όστε δεν πρέπει να τους συνηρίζεται κανείς. Σε συγχάρω, διότι είσαι κάτοχος... 156 ψευδώνυμων, και σου εύχομαι να τα χιλιάσης!

Ανδριάντα Βλασοπούλου, είσαι έλευθερά να λάβης η να μη λάβης ψευδώνυμον. Άγώτερον θά προτινω Διαγωνισμόν μεταφράσεως εκ του Γαλλικού. Γράψε μου συχνά.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

μου έγραψεν ακόμη—η Μαγεμένη Ακροαλιά, η Τρολάτι, η Ηλιόλουτος Πρωία, ο 'Ισπότης της Ομίχλης, η Ναυμαχία της Σαλαμίνος το Σκουλήκι της Γης, η Τσουκάλια της Τερψιθέας, η Ναυτοπούλα της Άντρον (ναι, ναι, μου γράφει, να το κάμεις!) το Κόμμα της Πραγκηπον (με μίαν και ένθουσιώδη έπιστολήν) το Σηήπτερον του Διός (το όποιον, να μόν φοβείται μήπως εκ τούτου διγιστεύσουν οι συνδρομητάι μου, αλλ' αυτό είνε πρόθυμον να δεχθή την αύτησιν) ο Ζεβάν (άνθυμωμών να έγγραφη εν τοίς πρώτοις εις τον κατάλογον των συνδρομητιών της Γ' Περιόδου) το Άντι Μα-στέλλο, το 'Ησυχρ Άράκι, ο Τραχηγορευτούλος, ο Πουμπικιός Άβρισος, ο Σέλενκος ο Κεραυτός, το Ατταβίον Ρόβου, ο Θαν-μαστής των Όραίων Τεχνών (δ όποιος έχει την έλπίδα ότι αυτανόμητος της συνδρομής θά

ήμπορὸ κάποτε νὰ δημοσιεύω καὶ χρωματιστὸς εἰκόνας) ἢ "Ρουθ", ὁ "Αναστάσιος Α. Ζωγράφος, ὁ Τζῶν Μπούλ (ὁ ὁποῖος ἀρτίστη νὰ εἶνε συνδρομητὴ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του!) ὁ Πιότρ Στρατιώτης (παράδειχόμενος τὸ ἀνεγκαισταμπουμάτου τοῦ "Αργυζιζανίου)" ὁ "Υποφῆσιος Δόκιμος (ὁ ὁποῖος μάλιστα προ-τείνει, ἂν ἡ ἰδέα πραγματοποιηθῇ, διὰ οἱ φίλοι μου δι' ἑράνου νὰ προσφέρουν ἓν δίδραχμὸν ἐξ ἑαυτῶν τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, — ἰδέα τὴν ὁποῖαν ἐκ-θίμας ἐπιδοκιμασῶ)" ὁ Τρομάρας, ὁ Λευκὸς "Ἐλέρας, ἡ Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, ὁ Μπάμ-Μπουμ (προτεινὼν νὰ γίνῃ καὶ "Ταμεῖον ὑπερ-πάν Ἀπόρων" ἀλλ' αὐτὸ ὑπάρχει), ὁ Ἐσταθ-θεὸς "Υγγλέσης καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποῖους θὰ ἴδω-μεν εἰς τὸ προσχέτι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
 δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: "Ρωσικὴν Καρμέλιαν (Ε. Ι. Κ.) Τρεχομέρο Νερό (Α. Π.) Τζῶν τῆς Νυκτὸς (Α. Α. Ω.) Οὐίχλην τῆς Αγγλίας (Ζ. Τ.) Ἀνρικὸν Ποιητὴν (Φ. Φ.) Πρασίνην Χλόην (Ε. Κ.) Θάλλουσαν Μυροίτην (Ι. Α.) Οὐ-ραίαν Ἑλληνίδα (Κ. Μ.) καὶ Φιλάμωνα

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ-ταλλάξουν: ἡ "Οὐίχλη τῆς Αγγλίας με-τὸν Ἀλέξανδρον Παπάτην — ὁ Μαρολέ-λενας μετὸ Πράσινο Λειβάδι, Ἀγοστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμουσῶ, Ἀσμοδαῖον, Ἀρχαίαν Ἑλ-ληνίδα καὶ "Υποβρύχιον Ἀμυναν" — ὁ "Υ-ποφῆσιος Δόκιμος μετὸν "Ἰρίδα, Ναυτοπού-λαρ καὶ Ὀλυμπιονίκην — ἡ Μόδσα τῆς Ἀστρονομίας μετὸν Ἑρσθρὰν Καμέλιαν, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ, Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας" — ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἑτοιχίας μετὸν Ἑλένην Κομποτῆ, Κερα-λον, Ἰασητὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Κροκάτε-πιδον Ἡδ — ὁ Πατρικὸς τῆς Αὐγουστῆς μετὸν Φωτοβόλον Ἀστρον — ἡ Λευκὴ Πόλις μετὸν "Ρομητοπούλαρ — ἡ "Υποβρύχιος Ἀμυνα μετὸν Μαργαρίταν καὶ Ναυτοπούλαρ — ὁ Μεταγχολικὸς Ναυτὸς μετὸν Τοῖν-Τοῶν, Τζι-Τζι Μπούμ Μπούμ, Μέλισσαρ τοῦ Ὑμ-μητοῦ, Σανθὴν Κατεζωτισσαρ καὶ Τίρι Αἶρι — ὁ Μαργαριταρέσιος Σταυρὸς μετὸν Τοῖν-Τοῶν καὶ Τίρι Αἶρι — ἡ Παλιόροια τοῦ Ἑυρί-που μετὸν Πλοίαρχον Λάρ-Γκὺ, Πλοίαρχον Κορκορὰν καὶ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον — ὁ Ἀρρομητιὸς Ἑλλήν μετὸν Ἑλληνικὴν Ση-μαίαν — ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς μετὸν Ἀνδρέτον Εἰζωνον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τοῖν-Τοῶν, Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς καὶ Βασιο-πούλαρ — ὁ "Πουχο Ἀράσι μετὸν Ζακ-χαῖτον καὶ "Ἐσι μαρέσον — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀδρον μετὸν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ — ὁ Ζεβάρ μετὸν Ἀγοστὴν τοῦ Μέλανος Ἀρ-μουσῶ, Ἀσμοδαῖον, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου Σπασιμένον Φεγγίτην καὶ Κάτας Βρόδα — ὁ Σκῆπτρον τοῦ Διδὸς μετὸν Ὀρέστην Λεο-τήν, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, Τρομάραν, Νεα-ρίαν Καλλιτέχνην καὶ Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ — ὁ Στρατηγὸς Ἀρτίδας μετὸν Ἀνδρέτον Εἰζωνον, Χρυσάετον, Ὁραίαν Κέρκυραν, Ποιητικὸν Νάρμισσον καὶ Ἄρταν Τσίζου — ὁ Πῆρ Πάφ μετὸν Τρομάραν, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ἑλληνικὴν Θάλασσαρ, Πελοναύτην καὶ Δασώδες Πήλιον — ὁ Παχὺς Τότρος μετὸν Περόσα καὶ Φαροπούλαρ — ὁ Διὰρ. Φαραζούλις μετὸν Φιλέλληνα Μι-κροασιάνην, Μεταγχολικὸν Ναύτην Γρηθίαν Ἀθηναίαν καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην — ὁ Δὸν Κολοκύνθας Πάτερας μετὸν Ἰωάνναν Μαρκέτη — ἡ Ὑσαλαὶς μετὸν Δεὰρ καὶ Δο-λά-σὺλ-μί — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὸν Δὸν Κολοκύνθαν Πάτεραν — ἡ Ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας μετὸν Ζεβάρ, Παπουτσιμέ-

τον Γάτον, Ἀφρομένον Κῆμα Λούσιον καὶ Τρομάραν — ὁ Σπασιμένος Φεγγίτης μετὸν Μαρίαν Λεβίδον, Συναρτὸν Λουκοῦμι, "Πουχο Ἀράσι καὶ Ταρία-Ταρέλα — ἡ Ἀρχαία Ἀρτεμὶς μετὸν Ἀποφῆτον Αἰόταν, Ναυτο-πούλαρ, τέως Δὸν Κιζάτην καὶ Μεταγχο-ρὸν Γαλανομάτην.

Τὸ Σκαριδάκι καὶ ὁ Ὀρφεὺς μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Τετράδιον κρούσι τὸ εἰκοσάλεκτον γραμ-ματιστήριον, καὶ ἡ Κόρη τοῦ Αἰγίου δύο παρα-καλοῦνται νὰ μοῦ τὸ στείλουν.

Ἀσπαθοὶ, πληροφοροί: — Τὸ Κῆ-μα τοῦ Δουράβιως πληροφοροὶ τοὺς φίλους μου δι' ὀνομάζεται Διονύσιος Α: Φαραζούλης καὶ δι' τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μετ' ἑνὸς ἑνομά του. — Ἡ "Υσαλαὶς ἐρωτᾷ τὸ Δο-λά-σὺλ-μί ἂν πη-γαίνῃ εἰς τὸ Ὁρεῖον καὶ ἂν εἶνε εἰς τὰ πρῶτα βιοθία ἢ εἰς τὰ δεύτερα — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀδρον ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Τρικεφάλου "Τόρας καὶ ἀσπάζεται τὸν Ναύτην τοῦ Αἰ-γαίου. — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης συγχαί-ρει τὸν Νικόλαον Καρβούνην διὰ τὸ ποιῆμα του — τὸ Παλλικάρη τῆς Δαλίας ἐπιθυμῶ νὰ ἔγῃ ἀλληγογραφίαν μετὸν Κιθαροῦν Ἀ-πόλλωνα — ὁ Ἀδριανὸς συγχαίρει τὴν Ἰω-άνναν Μαρκέτην καὶ εἰδοί μοῦ ἔγραψαν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πασχαλικοῦ φυλλαδίου τὴν συγχαίρουν τὸ ἔργον τῆς ἔκαμε τὴν ἀρίστην ἐν-τύπωσιν — ὁ Λιονοσκεπὴς Ὀλυμπιος ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μετὸν Ἐωσφοῦν — ἡ Λευκὴ Πόλις ἀσπάζεται τὴν Ἀρτίλειαν, εἰς τὴν ὁ-ποῖαν εὐχεται αἰσίαν ἀνάρρωσιν τῆς ἀδελφῆς ἡ Ναυτοπούλα πληροφοροὶ τὸν Τρεχαζηνό-πουλον δι' τοὺς ἐξέλας δι' ἄλλον καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην. — Ὁ Βράχος τῆς Φεατῆος πληρο-ροῦ τὸν Ἀδριανὸν δι' τὰ ἀρχικά του εἶνε Ε. Ι. Β. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς: Ἀσπὴν Γάτον (εἶδος τὴν ἑπιστολὴν τοῦ Ἀρ-χιζελαντινοῦ εἰς τὸ προηγουμένον φυλλάδιον; ἔ, τί λῆς;) Μαγευμένην Ἀποφροσιστὴν (ἀνεπι-μονῶ νὰ μάθω δι' ἡ φιλετήν μας Ἰρις ἔγινεν ἐντελὸς καλῶς) Μαρίαν Πετροπούλου (ἐξή-ρωτῆ) Κοράκιον Πιττον (εὐχαριστῶ θερμῶς) Μικρὸν Τυμπανιστὴν (νὰ εἶσαι βέβαιος, δι' ἡθὰ σκεφθῶ μετὰ φρονήσεως καὶ θὰ πρῶτον) Φύλλον Τριανταφυλλῶν, Σπασιμένον Φε-γγίτην, Παχὺν Τότρον (ἴδου σοὶ ὁ Θεὸς τοῦ μοῦ ἔγραψες τέλος πάντων!) Κῆμα τῆς Πριγ-κηπου (ὁ ἸΚληρονομῶς τοῦ Ῥοβινσώου εἶνε εἰς δύο τόμους, 28 καὶ 24, καὶ τιμὰς 2 ἡρ.) Στρατηγὸν Ἀρτίβαν, Ἀπόγειον Ἀδραν, Σο-φοῦν Σωκράτην (μετὰ μὲγαν μου χαρὰν εἶδα τὴν καλὴν σου μητέρα εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ τῇ ἔδωσα τὰς πληροφορίας τὰς ὁποῖας ἐζητεῖς) Μακαρογρέδαν, Παπαροῦναν τῆς Πεντέλης Φιλεροῦν Κόρην, Παλιόροιαρ τοῦ Ἑυρίπου, Ῥουθ (δηλαδὴ τὴν φίλην μου Χριστιαν, δίδου αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξέλεξαι) Ὁραῖον Τριανταφυλλάκι (ἵπως θέλεις) Πιότρ Στρα-τιώτην (ἔστωλα) Ἰωσήφ Γουλιανίτην (εὐ-χαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Φιλόμουσον Παῖδα, (πολὴ ἐπιτυχίμητιν ἢ εἰκόνητα, ἠπράδο!) Μόδσαν τῆς Ἀστρονομίας (σ' εὐχαριστῶ, κα-θὼς καὶ εἰδοί ὁ συνεργάτας μου, διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὴν ἀραιοτάτην ζωγραφικὴν τῆς ἐπιστο-λῆς σου) Ἀγνωστον (τὸ ἔστωλα) Ἀκρίταν (ἔστωλα) Τέτιζα τῆς Ἀγίας, Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου (πέτος εἰς μόνον τόμος τῆς Βι-βλιοθήκης δι' ἐκδόθη Διαγωνισμῶν Διηγήματος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσχέτι) Ἀγγορολο-γώτατον (τότε, τί θὰ εἰπῶν οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν ἐπιστολὰς μαζικὰ γράμματα;) Σκα-ροφάδα, Μαρολέλενας, Αἰκατερίνην Ζ. Σταμπούλην κτλ., κτλ.

Εἰς ὄψας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἀπριλίου ὀκτανήσω εἰς τὸ προσχέτι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαΐου
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δέον νὰ γράσῃ τις λύσεις, τὰς αἰ διαγωνισμῶν, πολεμῆται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μετ' εἰς φυλλάδιον, ἂν ἔκαστος κερτεῖ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται ἡρ. 1.

193. Συλλαβογόμφος.
 Εἶμαι πολὺ περίεργος· κατὶ μοῦ θ' ἀπορήσῃς. Τὸ πρῶτον μοῦ εἶνε σύνολον· δέον τὸ δεύτερον μου εἶναι Ἡῦρες τὸ πᾶν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν φθάσει· νὰ με [λύσῃς... ὀθρίον καὶ τὸ δεύτερον, καθὼς τὸ σύνολον μου. Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Στρατιώτου Κοτίμου

194. Στοιχειογόμφος.
 Ἄδικα πολὺ κοκιάτω Δ νὰ βγάλω Μ νὰ βάλω. Νησί εἶνε καὶ τὸ ἕνα, νησί εἶνε καὶ τὸ ἄλλο. Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Πησιῶ τῆς Ἐπίρου

195. Αναγραμματιχμός.
 Μίαν πρόθεσιν ἄπλην Ἀναγραμματιχῶν. Καὶ γλυκεῖαν μουσικὴν Παρεούθι σκοπίκῳ. Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Μισαίου

196. Ἀμυδὸς Αἰνίγμα.
 Εἶμαι ἕνα προβατάκι. Πῶ τὸ γάλα του τὸ τρῶνε, Τὸ τυρὶ του δὲν τὸ τρῶνε. Βεβαίη ὑπὸ Αἰκατερίνης Κοιζάλα Γρηθ

197. Πυραμίδς.
 + Νάντικατασα-
 + δισιν ὁ σταυ-
 + ροὶ διὰ γραμ-
 + μάτων οὐκ
 + ὄστε νάντην-
 + νουστακὰ κα-
 + θέτως ἑνόμα

πολιχῆς ἐν Ἀσίᾳ γνωστῆς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Αἱ δέκα στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ ἑνόμα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἡ σοφιστοῦ Ἀθηναίου αἱ ἀνω-τέρω ὀκτὸ ἀρχαίου ποιητοῦ αἱ ἀνωτέρω ἔξ, ἡ-λεως τῆς Εὐβοίας· αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες, ἐκίρα-νῆμα· αἱ ἀνωτέρω δύο διὰς.

198 — 199. Μεταμορφώσεως.
 1. Τὸ τόσον δι' ἔξ μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ βέλις
 2. Τὸ ἔτος δι' ἔξ μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ ὄρα.
 Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Πατροῦ Σωφροῦ

200. Ἐρωτιχῶς.
 Πότε, ἂν εἰς τὸ 415 προσέθισῃς 2, θὰ τὸ κά-μης 413;
 Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογικῶν

201. Ἐπιποστυφώνων.
 vassu-wei-o-ee-η aase
 Βεβαίη ὑπὸ τῶν Τεττῶν

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7ας Φεβρουαρίου 1911

59. Καταρροή (κατὰ, ρ, η). — **60.** Ἀνε- μῶνη, ἀμῶνη. — **61.** Πάρος, Πάρος. — **62.** Ὀκιάς, κιάλας. — **63.** Ρόδος.

64. X **65-69.** Γνωμένως τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς φα, σχηματίζονται αἱ λέ-ξεις: φαλακρός, φά-σις, φανὸς, φάρος, φέ-λαινα. — **70.** ΝΕΡΟΝ (1, ΔαΝία, 2, ΤΙΒΕ-ρις, 3, Πάρος, 4, Δακῶνια, 5, ΖήΝων). — **71.** ΕΛΕΦΑΣ, ΑΡΑΒΙΑ (1, ΕΑΡ, 2, ΑΙ- θανος, 3, ΕΒρος, 4, ΦΑλαίνα, 5, ΑΡτος, 6, ΣΑκρό). — **72.** Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἶνε τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ὠφέλησε τοὺς Ἑλληνοπαῖδας. — **73.** Ὅμοιος μ' εἶνε μισητὸς ὡς ἡ τοῦ Ἄδου πύλη ὁ ἄλλος φέ-ραν ἐν τῷ νῆ καὶ ἄλλο εἰς τὰ χεῖλη. — **74.** ὁ ὑραντῆς ὑραίνετι.